

prima instanță: M. Muruianu
instanța de apel: N. Cernat, L. Bulgac, A. Pahopol

dosarul nr. 2ra-1766/16

ÎNCHEIERE

10 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Katruk Valeri,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 împotriva lui Katruk Valeri, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termoelectrică” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Katruk Valeri și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 14 august 2015 prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La data de 07 mai 2015, Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Katruk Valeri, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Centrala Electrică cu Termoficare nr.2” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că Katruk Valeri este locatarul apartamentului nr.7 din str. Țărnei 107/1, mun. Chișinău, ce se află la balanța Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14.

Susține că în baza contului personal deschis la Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14, SA „Centrala Electrică de Termoficare nr.2” a livrat energie termică la locul de consum al lui Katruk Valeri care a achitat parțial bonurile de plată, inclusiv și a celor de utilizare a energiei termice, fără al le contesta acceptând astfel serviciile prestate de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 și fiind de acord în mod tăcit cu calitatea serviciilor prestate.

Astfel, invocă reclamantul că au apărut relațiile dintre Katruk Valeri, care este de fapt și consumator și Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 cu calitatea de gestionar al fondului locativ potrivit Hotărârii Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998 și art. 8 alin. (2 lit. b) din Cod civil.

Totodată, invocând prevederile art. 514 Cod civil, care reglementează temeiurile nașterii obligațiilor, indică reclamantul că pîrîtul nu a achitat la timp și integral serviciile prestate, iar datoria formată pentru perioada 01 februarie 2012 – 01

februarie 2015 pentru energia termică constituie 2 291,27 lei, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor locativ comunale respective.

Susține reclamantul, că, potrivit pct. pct.10, 17 și 18 din Hotărârea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, proprietarii, chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locativ-comunale, inclusiv consumul de energie termică, iar conform prevederilor art. art. 530, 533 Cod civil creditorul poate pretinde executarea obligației la latitudinea sa de la oarecare din debitori în parte sau în întregime.

Menționează reclamantul că prin prisma prevederilor art.617 alin.(2) lit. a) din Codul civil, este în drept să înainteze cererea de chemare în judecată fără respectarea procedurii de soluționare prealabilă a pricinii pe calea extrajudiciară, însă, cu toate acestea, pârâții au fost informați prin intermediul facturii lunare și a reclamației să-și execute obligațiile, însă, aceasta a rămas fără executare.

Solicită, încasarea din contul lui Katruk Valeri a datoriei în sumă de 2 291,27 lei și a cheltuielilor de judecată, inclusiv a taxei de stat în sumă de 270 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Buiucani mun. Chișinău din 14 august 2015, acțiunea a fost admisă integral, fiind încasat din contul lui Katruk Valeri în beneficiul Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 datoria pentru energia termică în sumă de 2 291,27 lei și suma de 270 cu titlu de cheltuieli pentru achitarea taxei de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016, a fost respins apelul declarat de Katruk Valeri și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că cerințele înaintate de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 14 sunt întemeiate, concluzionând că la judecarea cauzei s-a stabilit că SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” a livrat energie termică la locul de consum, al pîrîtului, apartamentul nr. 7 din str. Țărnei 107/1, mun. Chișinău, însă ultimul nu a achitat serviciile prestate, acumulînd o datorie în sumă totală de 2 291,27 lei, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor locativ-comunale respective (f.d. 8-13).

A mai reținut instanța de apel că careva probe pertinente și concludente care ar demonstra că Katruk Valeri nu a consumat serviciile prestate de SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” s-au că a achitat serviciile respective nu au fost prezentate, iar din pct. 8 al. Anexei nr. 7 la Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării/reconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, rezultă expres obligația lui Katruk Valeri de achita plata pentru tranzitul de căldură.

La 26 mai 2016, Katruk Valeri a declarat recurs împotriva deciziei instanțe de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a invocat că decizia instanței de apel, la fel, ca și hotărîrea primei instanțe este ilegală și neîntemeiată, deoarece instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat eronat legea și a aplicat în mod eronat analogia legii.

Astfel, consideră recurentul că concluziile instanței de apel precum că serviciile se prestează proprietarilor de apartamente încăperi locuibile în cămine sau

asociațiilor lor, chiriașilor și arendașilor în baza contractelor încheiate direct cu furnizorul de servicii sau cu gestionarul, rezultă din interpretarea eronată a normelor legale în vigoare și din neaplicarea prevederilor art. 24 din Legea privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor nr. 8 din 26 februarie 2016, potrivit căruia, consumatorul este scutit de obligația de plată în caz de furnizare nesolicitată de produse, de apă și servicii de canalizare, de gaze naturale, de energie electrică, de energie termică sau de conținut digital sau în caz de prestare nesolicitată de servicii, interzisă prin art.13 din Legea nr.105-XV din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, care stabilește norme privind combaterea practicilor comerciale incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii. În asemenea cazuri, absența unui răspuns din partea consumatorului în urma unei astfel de furnizări sau prestări nesolicitate nu reprezintă un consimțământ.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei copia deciziei instanței de apel din 22 martie 2016, a fost expediată în adresa recurentului Katruk Valeri prin scrisoarea de însoțire cu numărul de ieșire 17300-4 din 23 martie 201 (f.d. 134), însă date care ar confirma recepționarea acesteia de către destinatar la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 26 mai 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Katruk Valeri este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Katruk Valeri nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Katruk Valeri asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Katruk Valeri ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Katruk Valeri se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Ion Druță